

Vznik kosovské autonomie

Statut poválečné Jugoslávie byl prakticky připraven a vytýčen na II. konferenci Antifašistického výboru národního osvobození Jugoslávie, která se uskutečnila 29. – 30. listopadu 1943 v bosenském městě Jajce, v době, kdy o osudu války a vítězství komunistického protifašistického odboje ani zdaleka nebylo rozhodnuto. Skutečnost, že Komunistická strana Jugoslávie byla, na rozdíl od exilové jugoslávské královské vlády či jugoslávského (převážně srbského) nekomunistického odboje, cílevědomě a účinně schopna zabývat se i uprostřed tvrdých bojů strategií poválečného uspořádání státu a jeho rozvoje, jí vytvořila nezanedbatelný náskok a umožnila pak, v posledních měsících války, pevně uchopit moc, která v osvobozovaném státě doslova ležela na ulici, a nedělit se o ni s méně připravenými soupeři. *Závěry II. konference AVNOJ* hovoří o tom, že Jugoslávie bude vystavena na federativním principu, jenž zajistí plnou rovnoprávnost Srbů, Charvátů, Slovinců, Makedonců a Černohorců, resp. národů Srbska, Charvátska, Slovinska, Makedonie, Černé Hory a Bosny a Hercegoviny (aby tak byl „*naplněn princip suverenity národů Jugoslávie a aby Jugoslávie byla skutečnou vlastí všech svých národů a nikdy více se již nestala doménou jakékoli hegemonistické kliky*“ – článek II.). Bylo to přelomové rozhodnutí zejména z hlediska makedonského a černohorského, neboť většinové obyvatelstvo těchto zemí bylo díky němu poprvé uznáno za samostatné národy. Právy ostatních národů, žijících na jugoslávském území se *Závěry*, na rozdíl od páté konference z roku 1940,¹ zabývají jen velmi povšechně. „Nestátotvorné“ národy označují jako národnostní menšiny (v další praxi se pro ně vžil pojem „národnosti“) a článek IV. pouze velice stručně prejedukuje, že „*národnostním menšinám budou zaručena všechna národní práva*“. Touto formulací se zřejmě rozuměla nejen práva kulturní, ale také politická. Podle výkladu jugoslávských právních historiků tato konstatace znamená, že menšiny nemají a v duchu generálních politických a právních rozhodnutí AVNOJ ani nemohou mít atributy státnosti – nestojí na nich jugoslávská státnost ani jugoslávská federace. Rozhodnutí AVNOJ tedy nezakládalo právo menšin na odtržení a připojení ke svému mateřskému státu, ani nehovoří o autonomii jakožto ústavoprávní formě uskutečňování národnostních práv.

Komunistická strana Jugoslávie a národnostní otázka

---

¹ V rezoluci z této konference se totiž přímo hovoří o boji „*za svobodu arnautských menšin na Kosovu a Metochii a v Sandžaku*“ (a zároveň také „*proti italským agentům, pokoušejícím se různými sliby podvést utlačované Arnauty a vyvolat tak v této části Jugoslávie válečné střetnutí*“) a také „*za svobodu a rovnoprávnost maďarských, rumunských, německých a druhých národnostních menšin ve Vojvodině*“, aniž by ovšem závěry specifikovaly, v čem jejich nesvoboda spočívá a jak by měl být tento boj veden.

Vznik autonomií bývá obvykle odvozován od toho, jak v průběhu předcházejících dvaceti let krystalizovaly pohledy KSJ na národnostní otázku. Byly to ovšem pohledy složité a často rozporuplné. Závěry čtvrtého kongresu KSJ, který se konal v Drážďanech 5. – 16. listopadu 1928,² se striktně držely doporučení Šestého kongresu Kominterny. Ten označil Království SHS jako jeden z nejmilitantnějších států na světě a základnu imperialistických zemí sloužící k rozbití SSSR a vyjádřil se, že Království je nutno rozbít za každou cenu. KSJ byla Kominterně zcela podřízena a proto se zasazovala o vytvoření nezávislého Charvátska, nezávislé a sjednocené Makedonie, nezávislého Slovinska, o vytvoření nezávislé Černé Hory a vyzývala dělnickou třídu, aby se rozhodla i pro nezávislou a sjednocenou Albánii, k níž by byly připojeny i jugoslávské oblasti, v nichž žila albánská menšina! Konečným smyslem toho všeho mělo být po celobalkánské revoluci vytvoření balkánské federace, která by proměnila versailleský systém, založený na diktátu dohodových imperialistických mocností.

Tyto anarchistické pozice začala KSJ měnit teprve do dlouhých letech frakcionářských bojů, ultralevicových názorů a nejrůznějších výstřelků. K novému kurzu KSJ samozřejmě dopomohla i nová mezinárodní politika Kominterny, vyhlášená na jejím sedmém kongresu Georgi Dimitrovem a Palmirem Togliatim. Ta odvrhla dosavadní konfrontační charakter vztahů s jinými subjekty sociálně-demokratického charakteru a občanské levice či stranami buržoazně-liberálního charakteru, a doporučovala evropským komunistickým stranám orientaci na vytváření společných jednotných národních front boje proti nebezpečí fašismu. Jugoslávští komunisté tak za nové politické konstelace začali přistupovat k řešení národnostní otázky v rámci Jugoslávie jakožto celku. Tento postoj je vyjádřen také v usnesení ÚV KSJ z října 1935, v němž se sice zdůrazňuje, že komunisté setrvávají na zásadách principu práva národa na sebeurčení s možností odtržení, ale že při jeho uskutečňování nemohou nepřihlížet k mezinárodní situaci. Díky tomuto novému postoji přišlo vedení KSJ na myšlenku reorganizace strany na národnostním principu. V jarních měsících roku 1937 tak byly založeny národní stranické organizace – Komunistické strany Slovinska a Charvátska. Z hlediska organizačního zůstala samozřejmě národní stranická vedení podřízena v duchu demokratického centralismu ÚV KSJ, ale jinak vystupovala jako vedení organizací národního charakteru. V tomto vztahu KSJ vůči vlastní organizaci bylo možno spatřovat obrisy budoucího federativního uspořádání Jugoslávie.

Nová platforma KSJ samozřejmě musela také vyjádřit i právo velkých jugoslávských národnostních menšin – Němců, Maďarů a Albánců – na rovnoprávnost. Pokud jde o Kosovo a Metochii, byl v roce 1937 v Peči založen Oblastní výbor KSJ pro Kosovo a Metochii, údajně s ohledem na specifickou Kosovou a Metochii v „*ekonomickém, sociologickém národnostním a politickém*

---

² KSJ tehdy měla něco přes 2 000 členů a Svaz komunistické mládeže kolem 1 500 členů.

ohledu“. Na páté zemské konferenci KSJ v Dubravě u Záhřebu v roce 1940 vedení strany rozhodlo, že Oblastní výbor pro Kosovo a Metochii bude spadat přímo pod ÚV,³ což v podstatě předjalo postoj KSJ vůči této oblasti! KSJ tedy měla koncem 30. let 20. století dvě národní organizace – slovinskou a charvátskou, dále pak provinční či zemské (srch. pokrajinska) organizace Srbska, Černé Hory, Makedonie, Bosny a Hercegoviny, Vojvodiny a Dalmácie a oblastní organizaci Kosova a Metochie. Po celou tuto dobu ovšem KSJ působila v hluboké ilegalitě a její vliv byl marginální.

Názory na status albánské menšiny

v budoucím státě a na to, jak řešit kosovskou otázku, nebyly během války v rámci KSJ rozhodně jednotné. Bylo to samozřejmě částečně dáno i tím, že oprít se o mínění komunistů přímo z Kosova v podstatě ani nebylo možné, neboť, jak jsme již viděli výše, jejich počet byl zanedbatelný. Existovaly tak nesporné tlaky ze spojenecké Komunistické strany Albánie na poválečné sjednocení oblasti dnešního Kosova a Metochie a některých částí západní Makedonie s Albánií. Tato myšlenka nebyla cizí ani některým vedoucím osobnostem KSJ, např. Edvardu Kardeljovi či Miladinu Popovićovi. Enver Hoxha ve svých pamětech hovoří o tom, že albánští komunisté vždy považovali rozdělení albánského etnického prostoru mírovými smlouvami z roku 1913 jako velkou historickou nespravedlnost, zároveň že ale také to, co Albánii přineslo nacisticko-fašistické obsazení Balkánu, považovali za velký podvod, který nemohli přijmout. Podle Hoxhy existovaly dva způsoby, jak dosáhnout spravedlivého řešení albánské věci: rozšířit činnost Komunistické strany Albánie na Kosovo, apelovat otevřeně na kosovské obyvatelstvo, aby se dalo do boje proti „nacisticko-fašistickému“ okupantovi pod vedením vrchního štábu Národně osvobozené armády Albánie a takovouto revoluční cestou dosáhnout sjednocení na kvalitativně jiných, komunisticko-internacionalistických základech. Jinou cestu představoval boj pod vedením KSJ a vrchního štábu NOAJ „*v jednotě s národy Jugoslávie*“. Bezprostřední cíl obou těchto kurzů měl být stejný – ozbrojeným bojem vypudit nacisticko-fašistické okupanty a jako ovoce tohoto zápasu sklidit spravedlivé řešení albánského problému.

Uskutečnilo se, jak známo, řešení druhé, neboť Komunistická strana Jugoslávie podle Hoxhy požadovala, aby obyvatelstvo Kosova a dalších albánských oblastí Jugoslávie bylo mobilizováno v rámci boje pod jejím vedením s tím, že se bezprostředně po válce rozhodne o své vlastní budoucnosti na základě „*leninské zásady práva na sebeurčení*“. Tato Hoxhova úvaha vychází bezesporu z dopisu Josipa Broze Tita Miladinu Popovićovi z 9. října 1943, v níž Tito přes svého emisara nabádá albánské komunisty, aby se albánské partyzánské jednotky co nejtěsněji propojily s jugoslávskými partyzánskými jednotkami v Metochii a

---

³ V té době měly kosovské organizace 239 členů, z toho 23 (!) Albánců a 12 žen.

Černé Hoře a společným bojem proti okupantům tak vytvářely přátelské vztahy s národy Jugoslávie, neboť „otázka národní rovnoprávnosti a sebeurčení (Kosova a Metochie) bude moci být spravedlivě vyřešeno pouze společným bojem s národně osvobozeneckým hnutím Jugoslávie“. V podobném duchu je psán i dopis ze štábu jugoslávské II. úderné brigády, který vyzývá ÚV KSA k akci proti oddílům albánských nacionalistů na pomezí Metochie a Černé Hory v okolí Plavu a Gusinje. Nabádá albánské komunisty, aby ve věci etnicky spíše albánských černoorských území a Kosova a Metochie nezaujímalí stanovisko jako „reakční albánská buržoazie“, tedy aby nepožadovali jejich okamžité připojení k Albánii, ale pokusili se společným bojem tyto oblasti osvobodit od okupantů a všech domácích zrádců. Teprve poté se měl „lid“ vyjádřit o svých požadavcích.

Hoxha také tvrdí, že druhé řešení získalo převahu zejména proto, že se jugoslávští komunisté obávali, že by Srbové a Černohorci nepřijali působení albánských komunistů na Kosovu a Metochii, a že by tato skutečnost vyvolala mezi obyvatelstvem bouřlivé antikomunistické reakce. Z tohoto důvodu prý nakonec s druhým řešením souhlasila i KSA. Hoxhovy názory, jež zveřejnil v knize Titoisté, jež vyšla až dlouho po válce a roztržce Jugoslávie se Sovětským svazem a má tedy ostrý protijugoslávský osten, nelze pochopitelně brát jako spolehlivý historický zdroj, ale poměrně přesvědčivě odrážejí převládající mínění, které mezi albánskými komunisty otázka dalšího osudu Kosova a Metochie vyvolávala. Samotná situace ale byla složitější. Ani jugoslávským, ani albánským komunistům se totiž obyvatelstvo na Kosovu aktivovat ke „společnému boji“ nepodařilo. Přes všechny náznaky, jež vyplývaly z uvedených listů, byl navíc názor samotného ÚV KSJ na možnost případné budoucí státoprávní změny Kosova a Metochie od počátku přinejmenším velmi zdrženlivý, a nic na tom neměnil ani „proalbánský“ postoj některých jeho členů.

Potvrzuje to ostatně i Titem podepsaný dokument, odeslaný ÚV KSJ bezprostředně po zasedání AVNOJ albánským komunistům (datovaný 2. prosince 1943), v němž nově jmenovaný maršál reaguje na názory Miladina Popoviće, vyjádřené v jeho dopise z 29. července 1943. Delegát KSJ při KSA v něm zcela otevřeně zastává názor, že budoucnost Kosova a Metochie by měla být, s ohledem na vývoj situace, v komunistických plánech co nejdříve vyřešena ve prospěch trvalého připojení tohoto území k Albánii. Tito jménem ÚV KSJ sice v odpovědi zdůrazňuje, že každý národ má právo na sebeurčení včetně odtržení, nicméně také upozorňuje na to, že jugoslávští komunisté nepodporují všechny národní hnutí, ale pouze ty, které „bojují proti imperialismu a snaží se o skutečně demokratický národní rozvoj“. Albánci na Kosovu a v Metochii se tedy podle Tita mají právo rozhodnout „kam chtějí a jak chtějí“, ale vzhledem k tomu, že projekt Velké Albánie a tedy připojení Kosova a Metochie propagují především „různí reakcionáři... spolupracující s okupanty“, by takováto nová Albánie nebyla demokratickým výtvorem, „ale pouze hračkou v rukou imperialistů...“. Tito resp. ÚV KSJ proto Popovićovi vytýká, že nastolování otázky připojení Kosova a

Metochie je pouze vodou na mlýn „reakcionářů“ a samotných okupantů.⁴ Pouze ozbrojený boj proti okupantům, zdůrazňuje se na konci listu, může jasně ukázat, co kdo chce, a vykovat skutečnou demokracii a bratrství národů. „*Mezi námi a budoucí demokratickou a antiimperialistickou Albánií,*“ tvrdí Tito, „*ta otázka nemůže být problémem...*“. Hned za tímto v podstatě příslibem budoucího sebeurčení kosovských Albánců ale ÚV KSJ upozorňuje, že „*vznikající nová Jugoslávie bude zemí svobodných národů a nebude v ní tedy prostor pro národnostní útisk albánských menšin*“, což naopak fakt, že by se ÚV KSJ seriózněji zabýval myšlenkami na změnu teritoriálního statusu Kosova a Metochie, zpochybňuje. Otázka albánské menšiny je tedy v tomto dopise postavena jako vnitřní záležitost Jugoslávie, byť zaobalená do nejrůznějších náznaků a příslibů.

Postoj ÚV KSJ k dalšímu osudu Kosova a Metochie ale nebyl nijak principiální, za určitých okolností s ním byl ochoten i politicky kupčit. Dokládá to např. nedávno publikovaná zpráva z 21. dubna 1944, kterou získalo emigrační královské ministerstvo zahraničních věcí Jugoslávie od britské zpravodajské služby. Zpráva mj. popisuje jednání mezi plukovníkem Vladimírem Velebitem, vyslancem Josipa Broze Tita, a britskými zástupci v Káhiře, při němž šlo o možnosti ukončení krvavého občanského konfliktu v Albánii. V rámci posledního pokusu o dohodu mezi komunistickou Národně osvobozenou frontou a nacionalistickými představiteli ghegského odboje severní Albánie, měla být jako „úlitba“ Ghegům poskytnuta nabídka, že Albánie po válce získá také celou oblast Kosova. V. Velebit měl na tuto „transakci“ přistoupit s tím, že je to i názor Tita, za podmínky ovšem „*přestane-li Sever (Albánie – pozn. V. Š.) spolupracovat s Němci a připojí-li se k národně osvobozenému hnutí*“. Další vývoj situace ovšem podobné úvahy jednoznačně odmítl. Lze tak na ně pohlížet pouze prizmatem historickým a nelze z nich žádné dalekosáhlé závěry.

Bujanská (bunjajská) konference

Důležitý při úvahách o budoucnosti Kosova byl samozřejmě také hlas, jenž zazníval přímo z oblasti. Tendence připojit definitivně Kosovo a Metochii k Albánii se v rámci komunistického hnutí projevíly i na konferenci, jež se uskutečnila v rozmezí 31. prosince 1943 – 2. ledna 1944 v albánské vesnici Bunjaj (okr Tropojë).⁵ Na konferenci byl mj. ustaven zemský národně osvobozený výbor, který měl být nejvyšším politickým orgánem národně osvobozeného hnutí na celém Kosovu a Metochii. V té době přitom stále existovala hranice mezi Itálií vytvořenou Velkou Albánií a částí Kosova v německém záboru, formálně spadajícím pod Nedićovské Srbsko, a částí Kosova v záboru bulharském. Výbor

---

⁴ Vůdce albánských komunistů ale ve svých pamětech odmítá, že by albánští komunisté zdůrazňovali požadavek okamžitého připojení Kosova a Metochie a brání se, že nepochybňovali názor o tom, že právo tamních obyvatel na sebeurčení by mělo být teprve výsledkem vítězné války.

⁵ Konference obvykle bývá nazývána bujanskou, což je druhý název obce.

byl pojmenován, na výslovnou žádost metochijských členů, Národně osvobozeneckým výborem pro Kosovo a Dukagjin, neboť toponymum Metochie, odvozené od řeckého slova *metoch* – klášterní majetek, aludující na středověký status území v rámci srbského státu, údajně vyvolávalo nedůvěru metochijských Albánců.⁶ Toponymum Dukagjin ale, jak jsme již v úvodu k našim přednáškám zdůraznili, označuje území daleko širší, zasahující do Albánie.

Podle oficiální komunistické historiografie byla bujanská konference naplánována na VI. oblastní poradě KSJ pro Kosovo a Metochii, která se konala počátkem listopadu 1943 někde v pohorí Šar planina. Samotné místo konání mimo Kosovo a Metochii, v oblasti nazývané Djakovická Malésie, bylo zvoleno z důvodů bezpečnosti – na Kosovu i v Metochii v té době totiž došlo k odhalení většiny komunistických buněk, v oblasti kolem Bujanu působily dva poměrně silné partyzánské oddíly – kosovsko-metochijský Bajram Curri a albánský Prljat Rexhepi, které by účastníky případně mohly ochránit.

V etnickém složení účastníků konference měli převahu Albánci (43 členů), dále zde bylo sedm Srbů a Černohorců a jeden slovanský muslim,⁷ což ovšem (malým počtem Srbů, Černohorců a slovanských muslimů) procentuálně neodpovídalo jak tehdejší etnické mapě zastupovaného území, tak především podílu albánských a srbských komunistů v kosovských organizacích KSJ a v partyzánských oddílech. Moment poměrného zastoupení, tak důležitý a zdůrazňovaný v politickém systému Kosova v dobách komunistické Jugoslávie, byl ovšem v této době irelevantní.

Vytvoření Zemského národně osvobozeneckého odboru pro Kosovo a Dukagjin tedy jakoby předjímalo budoucí autonomní uspořádání. Závěrečné prohlášení z této konference ale spíše vyzývalo ke sjednocení oblasti s Albánií. Deklarace z bujanské konference je plna propagandních prohlášení a záměrných falzifikací, které albánskou kolaboraci dokonce skrytě dávaly do souvztažnosti s velkosrbskou politikou, aby tak snad uměnšily „vinu“ obyvatelstva, které jí ve své většině podlehl: např. Xhafera Devu označuje prohlášení jako „*Nedićova agenta*“ (sic!). Masové vystěhovávání srbského a černoorského obyvatelstva měli podle deklarace provádět „*na přání okupantů*“ (sic!) agenti Balli Kombëtar (tedy organizace, která v roce 1941 na Kosovu ani neexistovala) v doslechu s agenty vůdce srbského nekomunistického odboje Dragoljuba Mihailoviće, aby tak „*prchající obyvatelstvo přiměli v Srbsku vstoupit do Mihailovićových oddílů, které stejně jako bandy Balli kombëtar, bojují na straně Němců proti Národně osvobozenecké armádě*“! Poprvé se tak v tomto komunistickém dokumentu objevuje pro budoucí politiku na Kosově typické paradigma, že jeden nacionalismus a jeho excesy nesmí být uváděny izolovaně od projevů nacionalismu druhého, byť by v dané chvíli byl účinek jednoho s druhým

---

⁶ Podle vysvětlení tajemníka výboru Pavla Jovićevice v dopise z ledna 1944 adresovaném ÚV KSJ. Jovićević také upozorňuje na to, že místní Albánci celou oblast nazývají Kosovem.

⁷ V předsednictvu konference zasedali a usnesení podepsali Mehmed Hoxha, Pavle Jovićević, Rifat Berisha, Xhevdet Doda, Fadil Hoxha, Hajdar Dushi a Zekerije Rexha. Úvodní referáty přednesli Mehmed Hoxha a Xhavit Nimani, pozdější vysocí funkcionáři jugoslávské komunistické strany.

nesrovnatelný, aby tak nebylo uraženo národní cítění jednoho nebo druhého etnika!

Z hlediska dalšího vývoje jsou ale důležité především ty části deklarace, v nichž se píše, že *„Kosovo a Metochie jsou oblastmi, osídlenými z největší části ‚šiptarským‘ národem, který tak jako vždycky v minulosti i nyní touží po sjednocení s Albánií...“*. Explicitnost tohoto postoje byla v následujícím odstavci poněkud zmírněna podmínkou, že je nejprve nutné porazit okupanty teprve poté lze rozhodnout o dalším státoprávním postavení kosovsko-metochijských Albánců – Šiptarů. Doslova se v ní uvádí, že *„jedinou cestou, jíž mohou Šiptari Kosova a Metochie dojít ke sjednocení s Albánií, je společný boj s ostatními národy Jugoslávie proti krvežíznivým nacistům a jejich domácím pomahačům. Jedině tak lze vybojovat svobodu, díky níž pak budou všechny národy a tedy i Šiptari s to vyjádřit se o svém osudu s právem na sebeurčení a odtržení...“*.

Tyto části rezoluce se v pozdějších výkladech oficiální komunistické historiografie záměrně neuváděly, od druhé poloviny 80. let 20. století je naopak záměrně vyzdvihovala srbská národovecká historiografie, aby tak dokázala neupřímnost kosovského a potažmo i jugoslávského komunistického hnutí, které bylo ochotno kupčit s historickým srbským územím. Srbská (nejen) národovecká historiografie vůbec v souvislosti s konferencí upozorňuje na to, že členy výboru bylo patnáct delegátů, kteří měli trvalé bydliště v Albánii, i na skutečnost, že širší kruhy národně osvobozenického hnutí na Kosovu a Metochii o konferenci nebyly vůbec informovány a nebyli na ni vysláni ani zástupci z většiny kosovsko-metochijských partyzánských oddílů. Vyvozuje z toho závěry, že delegáti byli považováni spíše za zástupce širšího etnického albánského prostoru a bujanskou konferenci tak považuje za „antijugoslávský akt.“ Např. M. Folić přímo tvrdí, že závěry bujanské konference jsou v přímém rozporu s usneseními II. zasedání AVNOJ v Jajci (dokonce že jsou antilegitimistické), které delegáti konference znali. To je samozřejmě tvrzení velmi hypotetické vzhledem k tomu, že zasedání v Jajci se konalo necelý měsíc před konferencí bujanskou (D. Mugošovi trvala v roce 1942 cesta do Glamoče 82! dní), byť v pozdější oficiální komunistické historiografii se obvykle konstatuje, že na Kosovu a v Metochii o závěrech II. zasedání věděli z rozhlasu „Slobodna Jugoslavija“ a že závěry zasedání měly mít na tamní odbojáře „hluboký vliv“. Rozpor se závěry II. zasedání AVNOJ by se přitom hledal pouze velmi těžko, neboť, jak jsme ukázali výše, o menšinách se v usnesení hovořilo pouze velmi obecně. Otázka legitimacy pak je nemístná, neboť, vzhledem k mezinárodně uznané jugoslávské emigrační vládě v Londýně, by musela být jako nelegitimní označena i rezoluce AVNOJ. Jiní autoři tak spíše zdůrazňují, že na tomto komunistickém shromáždění byla oblast Kosova a Metochie především chápána a pojímána jako jednotný celek.

Závěry rezoluce byly vzápětí uváděny do praxe: Koncem ledna 1944 podával Pavel Jovičević, tajemník Zemského výboru Komunistické strany Jugoslávie pro Kosovo a Dukagjin ÚV KSJ zprávu o stavu strany a jejích bojových jednotek v oblasti. Vyplývá z ní, že v souladu s cíli komunistického

hnutí, vytýčenými na II. zasedání AVNOJ koncem listopadu 1943, se začali místní komunisté organizovat tak, aby byli připraveni na případné převzetí moci. Celkový obraz KS na Kosovu, podobně jako života slovanské menšiny v oblasti, se ale v podání tajemníka výboru jevil jako neobyčejně tristní. Úvahy nad tím, že by měla kosovská stranická organizace jednou získat moc, svědčí o značné míře zařatosti a fanatismu, již museli její členové projevovat.

Zemskou organizaci rozdělili kosovští komunisté na dva oblastní výbory – jeden pro Kosovo, druhý pro Dukagjin (Metochii). Skládaly se shodně z pěti členů. V kosovském výboru byl jeden Albánc, ve výboru pro Metochii zasedali dva Srbové a tři Albánci (zpráva zdůrazňovala, že čtyři z nich byli intelektuálové a jeden dělník). Nižší organizační složky tvořily místní výbory v Peći, Djakovici, Prizrenu, Uroševci, Gnjilanech, v Preševu (které územně spadalo do bulharského záboru a při poválečném stanovování hranic autonomie nebylo do Kosova zahrnuto) a v Prištině. Většinu členů KS stále tvořili Srbové a Černohorci. Na Kosovu bylo podle Jovičeviće od počátku organizováno málo Albánců, z nichž většina – 33 – jich navíc byla zatčena a likvidována jednotkami Xhafera Devy. Celkově disponovaly organizace KSJ v oblasti 400 členy, z nichž v té době bylo pouhých 45 Albánců, zato prý ale také sedm žen nosících feredžu(!), což se zdá být fakticky nemožné. Z dopisu zároveň vyplývá, že od počátku roku 1944 bylo v Mitrovici a Trepči zatčeno celé komunistické vedení a vzhledem k tomu, že se opět začal zvyšovat nátlak na vystěhovávání Srbů a Černohorců, byla jakákoli politická činnost z jejich strany spíše iluzorní. Slované prý většinou nemohli bez povolení ani vyjít z vesnic a „*i když jej (= povolení – pozn. V. Š.) dostanou, obvykle bývají cestou zabiti*“! Během dvou let válečné činnosti, jak si tajemník postěžoval, přišly místní organizace o většinu vedoucích kádrů (Emin Duraku, Boro Vukmirović a Ramiz Sediku, po Bujanské konferenci byli zatčeni a popraveni členové předsednictva zemského výboru Xhevdet Doda, Tefik Čanga, v bojích padli další členové předsednictva Milan Zečar a Hajdar Dushi), takže v čele organizací stáli „*lidé mladí a nezkušení*“.

Reakce ÚV KSJ na bujanskou rezoluci

Rezoluce byla vypracována v albánštině, její jisté spornosti si byl zřejmě vědom i tajemník nově ustaveného zemského výboru Pavle Jovičević, který materiály konference posílal ÚV KSJ spolu se zprávou o situaci v regionu. V průvodním dopise dokonce požadoval, aby ÚV otevřeně poukázal na to, dopustili-li se v rezoluci nějakých omylů. A kritiky se „kosovsko-dukagjinský“ zemský výbor také dočkal, byť si na ni musel počkat více než dva měsíce. O to však byla tvrdší. Velice rozsáhlá odpověď, kterou za ÚV KSJ podepsal 28. března 1944 Milovan Djilas, kritizuje již pouhé zformování zemského výboru neboť, podle něj, tento kraj není nějakým zvláštním kompaktním celkem. Ostrý nesouhlas si vysloužilo i samotné použití názvu Dukagjin s tím, že toponymum zahrnuje i oblasti mimo bývalé jugoslávské hranice. V dopise se přímo nařizuje („*proto odstraníte!*“) zrušit nový název „zemský“ (srb. pokrajinski) a zůstat u

názvu oblastní, čemuž měl odpovídat i charakter politické práce. Djilasův dopis se ale nezabývá pouze těmito státoprávními otázkami, kritizuje a uvádí na podle něj pravou míru i některé další „chybné závěry“ konference, týkající se např. běžného povstaleckého života. Vyznívá tak, že o případných změnách hranic se bude, v souladu s výše již uvedenými Titovými názory, jednat až po válce, neboť *„každé nastolování otázek rozhraničení ve skutečnosti pomáhá Němcům k tomu, aby popouzeli jeden národ vůči druhému“*. Závěr vyjadřuje dokonce hrozbu: zdůrazňuje se v něm, že Albánci, bojující za Němce, *„jdou cestou národní katastrofy..., zahrávají si se svou národní budoucností..., neboť zítra budou šťastné a svobodné pouze ty národy, kteří si to dnes vybojují se zbraní v ruce proti německým uchvatitelům a jejich reakčním pomahačům...“*.

Bujanská konference, jakkoli rozporná a dodnes budící polemiky, byla pozdější kosovskou komunistickou ikonografií umně vypreparována a vzata jako datum vzniku myšlenky autonomního Kosova a Metochie. Kulatá výročí založení autonomie se vždy vztahovala k této události.⁸ V 80. letech 20. století se bujanská konference opět dostávala do centra pozornosti celé jugoslávské veřejnosti. Albánští vědci z předních kosovských institucí totiž začali reinterpretovat její obsah tak, že konference počítala s připojením Kosova k Albánii a byla později falešně vykládána. Reinterpretace bujanské konference se tak stala jedním z důležitých vědeckých argumentů v boji za status republiky Kosovo. Usnesení 9. zasedání ÚV SKJ z 26. ledna 1987 ovšem takovýto výklad, zastávaný v té době zejména akademikem Kosovské akademie věd a umění Hajredinem Hoxhou, bývalým členem ÚV SKJ, odmítá právě s odvoláním na výše zmíněné stanovisko ÚV KSJ z 28. března 1944.

Vznik a fungování autonomie

Osud Kosova a Metochie tedy nebyl do konce války jasný. Autonomie, o níž se začalo hovořit v posledních měsících roku 1944, přitom rozhodně nebyla jedinou zvažovanou možností. Např. při jednáních, vedených v zákonodárných výborech AVNOJ v osvobozeném Bělehradě koncem roku 1944, požadovali představitelé Černé Hory připojení Kosova a Metochie ke své nově formované republice, neboť obě území podle nich byla „historicky černohorská“! Jako jedno z možných řešení byla uváděna i představa, že by se dotčené oblasti měly rozdělit podobně, jak se stalo po balkánských válkách. Území Kosova, jakkoli z historicko-geografického hlediska nepřilíš jasně vymezené, podle těchto názorů měl připadnout Srbsku, Metochie Černé Hoře, část území měla být připojena i k Makedonii. Proti této tendenci nejhlasitěji vystupovali Miladin Popović i Fadil Hodža, a byli to pravděpodobně právě oni, jimž se podařilo prosadit nedělitelnost území.

---

⁸ Dvacáté výročí oslavili kosovští komunisté vydáním publikace *Kosovo i Metohija 1943–1963* (Priština 1963), třicáté pak dvojjazyčnou vědeckou monografií *Kosovo nekad i danas – Kosova dikur e sot* (Beograd 1973).

Tyto diskuse byly zastaveny na počátku března 1945 v souvislosti s vymezením statutu bývalého Novopazarského sandžaku (staré Rašky). Původně se totiž počítalo i s vytvořením sandžacké autonomie. Podobně jako na Kosovu a Metochii byl i zde vytvořen zemský Antifašistický výbor národního osvobození Sandžaku, jehož status navíc, na rozdíl od „kosovsko-dukagjinského“, nebyl KSJ zpochybňován. Nakonec však bylo území Sandžaku rozděleno mezi Srbsko a Černou Horu, tak, jak tomu bylo po první balkánské válce v roce 1912. O Kosovu a Metochii se nadále mělo jednat pouze jako o celku. Územní vymezení oblasti ovšem nebylo stejné, jako v současnosti. Teprve v roce 1959 byla ke Kosovu a Metochii přičleněna oblast opštiny (okresu) Leposavić zahrnující území doliny řeky Ibru a přilehlých pohoří severně od Kosovské Mitrovice, osídlené kompaktně srbským obyvatelstvem. Tato oblast je dnes oním sporným územím, které se z kosovské republiky vyděluje a o jehož postavení se stále jedná.

Statut menšin mohl být řešen ústavou se zvláštními zákony v rámci konceptu suverenity občanských práv, tedy bez teritoriální artikule politikých práv menšin, přednost však postupně dostalo, alespoň v případě dvou největších jugoslávských menšin – maďarské a albánské – řešení ve formě územní autonomie, byť v obou případech se nejednalo o území obývané pouze těmito menšinami.⁹ Problém před válkou největší menšiny německé byl vyřešen, podobně jako v ČSR, její eliminací, nejprve do sběrných táborů, odkud byla později většina německého obyvatelstva přesunuta do Německa. Autonomní status dostal bezesporu přednost i z hlediska perspektivy poválečného politického sblížení s Maďarskem a Albánií v rámci nové rodiny socialistických zemí, přestože jak maďarská, tak albánská menšina byly během války vůči Jugoslávii podobně neloyální jako menšina německá. Možná dokonce i více. V případě Albánie se zejména v Titových plánech zvažovala i možnost jejího včlenění do Jugoslávie jakožto sedmé republiky či provázání obou zemí v jugoslávsko(-bulharsko)-albánské socialistické federaci, v jejímž rámci by se pak otázka Kosova a Metochie nejevila jako problematická. Jugoslávští komunisté se navíc také (a jak se později ukázalo mylně) domnívali, že vzájemné hraniční problémy s okolními státy lze snáze řešit, budou-li mít národnostní menšiny zajištěna všechna svá demokratická práva a bude-li Jugoslávie důsledně dodržovat politiku národnostní rovnoprávnosti.¹⁰

Podstatné kroky k vytvoření kosovské autonomie byly učiněny na mimořádném zasedání Antifašistické skupštiny národního osvobození Srbska

---

⁹ V případě Vojvodiny nešlo pouze o řešení maďarského problému – maďarská menšina tam je soustředěna především v Báčce – v potaz proto byla brána i skutečnost, že celá oblast je výrazně multietnická a multikulturní a že měla i svůj specifický historický vývoj. I z toho důvodu zřejmě vojvodinská autonomii dostala zpočátku vyšší status než Kosovo a Metochie.

¹⁰ Z pozdějších ústav vyplývalo, že se národnostní menšiny chápou jako zcela rovnoprávné se státopornými jugoslávskými národy s tím, že „*uchovávají svá specifika jakožto součást národa, k němuž náleží, ale jsou zároveň nositeli jeho odlišností, zejména v rovině kulturní, o něž pak rozmnožují tradiční prvky prostředí, v němž žijí*“.

(ASNOS)¹¹ 7.–8. dubna 1945, jehož se účastnili také delegáti národně osvobozeneckých výborů Vojvodiny a Kosova a Metochie. Zástupci těchto oblastí na zasedání jménem svých výborů vyjádřili přání „*připojit obě oblasti k Srbsku ve formě autonomních jednotek*“. O tom, kdy a jak se takto rozhodl kosovsko-metochijský výbor, ale není v podstatě nic známo.

Z hlediska dalšího fungování státu bylo z komunistického pohledu samozřejmě také důležité založení jednotné srbské komunistické organizace, v čemž srbští komunisté za svými charvátskými a slovinskými protějšky zaostávali řadu let – viděli jsme již výše, že slovinské a charvátské zemské organizace byly založeny již v roce 1937. K tomuto aktu došlo na kongresu, který se konal od 8. do 12. května 1945.¹² Nově zvolený ÚV na tomto sjezdu rozhodl o sjednocení stranických organizací ze Srbska, Vojvodiny, Kosova a Metochie a dílu Sandžaku do jednotné KS Srbska (KSS). Jako jeden z jejích hlavních cílů přitom byl stanoven „*boj*“ „*za bratrský vztah mezi národnostními skupinami žijícími v těchto oblastech i za realizaci národnostních práv všech národnostních menšin!*“

O definitivním připojení Kosova a Metochie k Lidové republice Srbsko rozhodlo třetí zasedání AVNOJ, které se sešlo 7. srpna 1945 a pokračovalo dále jako zasedání Dočasného národního parlamentu (skupštiny) ve dnech 10. – 26. srpna 1945. Usnesení o tom bylo přijato 10. srpna 1945. Vycházelo „*vstříc*“ rezoluci mezitím svolaného druhého zasedání Oblastního národně osvobozeneckého výboru Kosova a Metochie (jako první bylo počítáno zasedání bujanské), které se sešlo 9. srpna v Prizrenu a mělo v tu chvíli funkci místního parlamentu (skupštiny). Toto shromáždění vyjádřilo přání „*veškerého obyvatelstva Kosova a Metochie*“ po připojení k „*federálnímu Srbsku jakožto jeho součástí*“. Rezoluce hovoří také o tom, „*že obyvatelstvo oblasti, stejně jako všechny ostatní národy Jugoslávie, nikdy neuznalo rozbití Jugoslávie*“.¹³ V úvodu reprezentativní publikace k 20. výročí kosovsko-metochijské autonomie se ještě zdůrazňuje, že se tak kosovský lid rozhodl „*svobodně*“. S ohledem na to, co se na Kosovu a Metochii během války dělo, ale rezoluce jen stěží mohla vyjadřovat svobodnou „*touhu veškerého obyvatelstva*“ po spojení se Srbskem. Tvrzení, že kosovští Albánci nikdy neuznali rozbití Jugoslávie, pak bylo zcela demagogické! V té době navíc v provincii ještě probíhaly boje se skupinami kosovsko-albánské guerilly, takže o „*veškerém*“ obyvatelstvu bylo možno skutečně jen velmi těžko

---

¹¹ Tento orgán byl založen 11. listopadu 1944. Jeho předchůdcem byl Vrchní nebo také Hlavní národně osvobozenecký výbor Srbska. ASNOS byla prohlášena za „*nejvyšší zákonodárné a výkonné shromáždění a nositele suverenity národa a státu Srbska, a nejvyšší mocenský orgán demokratického Srbska, jakožto rovnoprávné federální jednotky Demokratické federativní Jugoslávie*“.

¹² Šlo vlastně o VI. zemskou konferenci KSJ pro Srbsko, jež byla rozhodnutím ÚV SKJ přetvořena v I. (zakládací) kongres Komunistické strany Srbska.

¹³ Typický příklad nevhodného manipulování s deklarácí předvedl v práci *Kosovo i Metohija u odnosima oslobodilačkog pokreta Jugoslavije i Albanije 1941–1945* M. FOLIČ (s. 698), když rezoluci dává do protikladu k usnesení konference v Bujanu, podle něj nelegitimnímu a antijugoslávskému, s tím, že ruší „*bujanský separatismus*“ a umožňuje lidu Kosova a Metochie svobodně se vyjádřit (sic!). Legitimita obou aktů je přinejmenším stejně sporná.

hovořit. Ostatně o tom, že navázání Kosova a Metochie na federální Srbsko nemělo příliš příznivý ohlas, nepřímo svědčí i vystoupení tajemníka nově založeného Oblastního výboru KSS pro Kosovo a Metochii Djoka Pajkoviće na zakládacím kongresu KSS, který přiznal, že v souvislosti s tímto aktem bylo v oblasti přítomno „*velmi mnoho šovinismu*“ a že otázka „*bratrství a jednoty*“ naráží na „*velkou nenávist, nesnášenlivost a připravenost k vzájemnému zúčtování*“. Situace v terénu tedy i ve zprávě nejvyššího komunistického představitele oblasti rozhodně neukazovala jednotné přesvědčení obyvatelstva o správnosti zvolené cesty.

Formalitám však tímto aktem bylo učiněno zadost, takže pak již mohl být 3. září 1945 přijat *Zákon o založení a organizaci Autonomního kosovsko-metochijského kraje*. Prvá ústava Federativní lidové republiky Jugoslávie, přijatá 31. ledna 1946, prohlásila Jugoslávii za federální společenství šesti republik, s tím, že v rámci Lidové republiky Srbsko fungují Autonomní oblast (srb. pokrajina) Vojvodina a Autonomní kosovsko-metochijský kraj (srb. oblast), obě se statutem, který vynáší nejvyšší mocenský orgán oblasti (parlament oblasti, resp. kraje) a schvaluje Lidová skupština (parlament) republiky. Postavení autonomií tedy bylo garantováno i jugoslávskou ústavou. Na základě federální ústavy a závěrů Ústavodárné skupštiny (parlamentu) Srbska, zvoleného v listopadu 1946, bylo postavení autonomních oblastí podrobně regulováno také ústavou Lidové republiky Srbsko ze 17. ledna 1947. Oficiální statut oblasti (kraje) musel být vytvořen v souladu s Ústavou FNRJ a Ústavou Lidové republiky Srbsko a schvalovala jej Lidová skupština Srbska. Byl vynesena v květnu roku 1948 a srbským parlamentem schválen 30. října téhož roku. Na základě statutu, který mj. vydělil jako administrativní centrum oblasti město Prištinu, pak mohly být vyhlášovány i další předpisy s platností na území kraje, pokud byly, pochopitelně, v souladu s předpisy republikovými.

Nejvyšším orgánem moci kosovsko-metochijské autonomie se stal krajský národní výbor (srb. oblastni narodni odbor, tedy krajské zastupitelstvo), jehož členové byli voleni na tři roky. V jeho čele stál výkonný výbor (vláda) jakožto řídicí a výkonný orgán, který byl ve své práci podřízen jak svému krajskému výboru, tak také výkonným a řídicím orgánům Lidové republiky Srbsko. Obě autonomie ale neměly statut stejný. Nejvyšším orgánem Vojvodiny byla, na rozdíl od Kosova, oblastní lidová skupština (parlament), Vojvodina také získala ústavními doplňky z roku 1953 soudní autonomii stejného typu jako republiky, rozdíl mezi autonomiemi spočívaly i v tom, že zatímco Vojvodina mohla do Rady národností dvojdomého jugoslávského parlamentu vysílat 20 zástupců, pro Kosovo a Metochii byla tato kvóta, bez nějakého hlubšího vysvětlení, stanovena pouze na 15 zástupců.¹⁴ Mezi postavením Kosova a Metochie a Vojvodiny tedy byla disproporce, jež byla zrušena až novou ústavou z roku 1963, která rozdíl

---

¹⁴ Dvojdomá jugoslávská lidová skupština (parlament) se sestávala z Rady federace, která byla unitární, v níž byl volen jeden poslanec na každých 50 000 obyvatel, zatímco Rada národů se skládala z 30 představitelů z každé federální republiky a výše zmíněného počtu představitelů z autonomií.

odstranila ve prospěch vyššího, tedy vojvodinského modelu. Tato ústava také sjednotila obě autonomie jakožto autonomní oblasti (srb. autonomna pokrajina). Nejvyšším představitelem kosovsko-metochijské autonomie podle nové ústavy byl oblastní parlament (skupština), ústava v autonomii (v hlavním městě Prištině) zakládala také Oddělení Nejvyššího soudu Srbska, který na území autonomie vykonával pravomoci Nejvyššího soudu Srbska.

Příslušníci národnostních menšin měli již federální ústavou z roku 1946 (čl. 13) zaručena práva stejná jako příslušníci státotvorných národů, včetně ochrany svého kulturního rozvoje a svobodného používání mateřského jazyka (článek 120 ústavy např. zajišťoval právo občanů, kteří nerozumějí jazyku, v němž je vedeno soudní jednání, na překladatele). Statut kosovsko-metochijského kraje z roku 1948 pak v autonomii srbštinu a albánštinu zcela zrovnoprávňuje, což samozřejmě neznamená, že tomu tak bylo i v reálu. Ústava ze 7. dubna 1963 do menšinového zákonodárství uvedla nový pojem „národnost“, a vedle již dříve garantovaných práv zakotvila i základní ustanovení o školách pro příslušníky jednotlivých národností a o výuce v jazyce národností. Orgány Autonomního kosovsko-metochijského kraje (od roku 1963 oblasti), byly zmocněny vydávat vlastní předpisy v oblasti školství, kultury, hromadných sdělovacích prostředků, vydavatelské činnosti atd.

V souvislosti s pozdějším vývojem srbských autonomií, jejichž status se, počínaje přijetím pozměňovacích federálních ústavních návrhů z roku 1968 a konče schválením nové ústavy v roce 1974, stále více měnil a přibližoval statusu jugoslávských republik, je nutno zdůraznit, že organizace Autonomního kosovsko-metochijského kraje (oblasti) se podle ústavy z roku 1946 i podle ústavy z roku 1963 odvíjela v rámci obvyklých evropských konceptů teritoriální autonomie. Kraj byl zcela začleněn do organizace Lidové republiky Srbsko, jejíž nejvyšší orgány disponovaly ústavními a zákonnými pravomocemi, jimiž mohly autonomii Kosova a Metochie držet pod kontrolou a zabezpečovat tak v republice jednotnou zákonodárnou, správní a soudní moc. Ústava z roku 1963 ve svém druhém článku uvádí, že SFRJ tvoří šest republik, autonomie však přitom nezmiňuje, což je rozdíl oproti první jugoslávské ústavě. Nelze ale souhlasit s tvrzením Noela Malcolma, že byl status Kosova a Metochie touto ústavou „zredukován na nejnižší možnou úroveň“.¹⁵ Ani v první poválečné ústavě nebyly autonomie zmiňovány jako komponenty federace, ale pouze jako součást tehdy Lidové republiky Srbsko. Status autonomií v rámci Srbska zůstal i v ústavě z roku 1963 stejný (odst. 3 čl. 111 je určoval jako součást Socialistické republiky Srbsko), pro samotné fungování autonomií se touto ústavou nic nemění, kosovská autonomie je naopak, jak jsme již viděli, povýšena a jsou jí dány i soudní pravomoci. Funkci „ústavy“ kosovsko-metochijské autonomie i nadále zastával zvláštní statut, který oblastní parlament vynesl 10. dubna 1963. Skutečnost, že federální ústava zmiňovala možnost vytvářet autonomie v „*oblastech se*

---

¹⁵ MALCOLM, N.: *Kosovo*, s. 366.

zvláštním národnostním složením“ (čl. 111) i jiným republikám, byla jen logická, neboť poukazovala na to, že podmínky pro vytvoření autonomií jsou i jinde než jen na Kosovu a Metochii a ve Vojvodině. Že ovšem této možnosti jiné republiky „nevyužily“, je věc jiná.

Dilemata kolem autonomie

O tom, proč vůbec došlo k vytvoření kosovsko-metochijské (a samozřejmě také vojvodinské) autonomie se zejména v 80. a 90. letech 20. století vedly mezi srbskými historiky a právními historiky četné spory. Většina z tehdy (a dodnes) prezentovaných tvrzení byla založena na resentmentním přesvědčení, že šlo o protisrbské spiknutí („Charváta Tita“¹⁶ a jeho kliky, anacionálních internacionalistických komunistických vůdců, antisrbské koalice Slovinska a Charvátska s příležitostnou účastí dalších republikových oligarchií, jejímž heslem mělo být syntagma „*slabé Srbsko – silná Jugoslávie*“), jehož snahou bylo co nejvíce atomizovat srbský etnický prostor. V rámci tohoto diskurzu se obvykle hovoří o tom, že v komunistickém řešení národnostní otázky Jugoslávie měla klíčové místo teze o „velkosrbském hegemonismu“ v období meziválečné Jugoslávie, který měl i po válce přežívat především ve vědomí srbské inteligence. Z toho důvodu mělo být hlavní politické úsilí KSJ zaměřeno na to, aby byly odstraněny všechny předpoklady, na nichž spočívala nebo by mohla spočívat vůdčí úloha Srbska v jugoslávském státním společenství. Vznik autonomií tedy celá řada srbských historiků vidí nikoli jako potřebu realizovat právo národnostních menšin na politickou existenci v novém státě, protože v tom případě měly autonomie vzniknout i v jiných republikách, přinejmenším v Charvátsku (zejména pokud jde o kompaktně Srby osídlená území bývalé vojenské hranice, nebo v případě Istrie či Dalmácie), nýbrž jako potřebu komunistické oligarchie eliminovat možnost realizace srbského hegemonistického konceptu. „Antisrbská koalice“ se měla snažit, i pomocí autonomií, držet Srbsko v podřízeném politickém a ekonomickém postavení. Autonomiemi tedy byla, podle těchto závěrů, prakticky řešena nikoli otázka národnostních menšin nebo „otázka kosovská“, ale „otázka srbská“. Jako podpora této tezi bývá často uváděna i skutečnost, že autonomie nebyly nějakými kreacemi tehdejší Lidové republiky Srbsko a jejího autonomního ústavního práva, ale od počátku tvořily kategorii ústavního práva Jugoslávie, neboť je přímo definovala jugoslávská ústava (což ale v případě ústavy z roku 1963 není přesné).¹⁷

Jako potvrzení pro toto vidění přelomové historie konce války a vzniku nové Jugoslávie bývá často uváděn rozhovor bývalého mocného stranického ideologa Milovana Djilase pro pařížský list *Le Monde* (30. prosince 1971),

---

¹⁶ Jeden z tvůrců známého Memoranda Srbské akademie věd a umění, akademik Kosta MIHAILOVIĆ, Tita dokonce neváhá v této souvislosti označit jako charvátského nacionalistu!

¹⁷ Poprvé takovéto pojetí poválečné situace a postavení srbského národa v rámci federativní Jugoslávie sofistikovaně formuluje *Memorandum Srbské akademie věd a umění* z roku 1986. Toto pojetí postupuje prakticky všechna díla hlavních tvůrců Memoranda, akademiků Kosty Mihailoviće, ekonoma a příležitostného historika i právního historika, a historika Vasilije Krestiče.

v němž se tehdejší slavný jugoslávský disident svěřuje, že rozdělení „*srbských zemí do pěti z šesti (jugoslávských) republik*“ a vznik autonomií mělo za cíl oslabit „*centralismus a hegemonismus*“ Srbů, kteří měli být jako národ považováni za nejvýznamnější překážku budování komunismu.

I takovéto úvahy byly při budování poválečné komunistické jugoslávské federace bezesporu přítomny, teze o „velkosrbském hegemonismu“ se skutečně táhne jako červená nit celou historií komunistických snah o povznesení Kosova, nebyly však rozhodně jediným a pravděpodobně ani ne rozhodujícím důvodem vytvoření autonomií, v našem případě kosovské. Důležité bylo bezesporu i úsilí nové komunistické moci ukázat kosovsko-metochijským Albáncům co nejvíce dobré vůle a tak je získat pro nový systém i stát. Nová řešení měla pomoci odstranit traumata vzniklá nejrůznějšími nacionalistickými excesy a saturovat v míře, kterou dovozovaly poválečné poměry, ambice jednotlivých národů a národností a tak dovést k postupnému odstranění etnického napětí.¹⁸

Šlo i o to změnit zažitá stereotypy, které o Albáncích v jugoslávské společnosti platily a byly přítomny již v pracích (nejen) srbských historiků a etnografů 19. a první polovině 20. století.¹⁹ Na jedné straně tu byla vždy brána v potaz jakási „pozitiva“ kosovsko-metochijského obyvatelstva – jeho rustikalita, vitalita, nesmiřitelná bojovnost²⁰ a zejména smysl pro tradici a patriarchálnost, zdůrazňovaný později v srbské sekularizující se společnosti jako pozitivní příklad dokonce i některými pravoslavnými církevními hodnostáři. Na straně druhé však stála převažující „negativa“: Albánci, zejména vyšli-li ze svých domovů do jiného prostředí (za prací apod.), se totiž setkávali s opovržením a explicitním arogantním šovinismem, a to nejen ze strany Srbů, ale také Charvátů a Slovinců. Etnický stereotyp, rozšířený po Jugoslávii, představoval nově Albánce spíše jako primitivní populaci, která hovoří srbocharvátsky se směšným přízvukem a je způsobilá pouze pro hrubé domácí práce – nošení uhlí, nábytku, klepání koberců, práce v kotelnách, přestože nejlepší pekárny a cukrárny ve velkých jugoslávských městech byly již tradičně v rukou Albánců, podobně jako četná zlatnictví a další

---

¹⁸ V tomto směru vede své závěry také Pavel HRADEČNÝ ve studii *Kosovská otázka v letech 1944–1996 a její úloha v procesu dezintegrace komunistické Jugoslávie* (s. 133), kde tvrdí, že Titovo vedení dospělo k přesvědčení o nutnosti změnit i vlastní rezervované postoje k albánskému obyvatelstvu také pod tlakem špatných bezpečnostních poměrů v oblasti, tedy ve snaze stabilizovat v oblasti mocenské poměry.

¹⁹ V pracích se spíše zdůrazňovala albánská nesmiřitelnost, bojovnost a nenávisť ke Slovanům. Např. IVANIĆ, Ivan: *Na Kosovu*. Beograd 1903; NUŠIĆ, Branislav: *Kosovo, opis zemlje i naroda, I*. Beograd 1902; JOVANOVIĆ, Jovan: *Južna Srbija od kraja XVIII veka do oslobodjenja 1912*. Beograd 1941 a mnoho dalších. O tom také viz STOJANČEVIĆ, Vladimir: *Srbi i Arbanasi 1804–1912*. Novi Sad 1994.

²⁰ Typické stereotypní vidění projevil ve svých deníkových záznamech např. Milan Jovanović Stoimirović, šéfredaktor vlivného předválečného politického časopisu *Samouprava*, osobnost s velkým politickým rozhledem a širokými kontakty do nejvyšších politických kruhů, který si do svého do svého deníku k 13. dubnu 1936 zapsal: „*S arnautskou pomoci jsme stěží vytáhli auto z bláta u vesnice Bojana. Byli to statní a hrdí lidé. Skutečně asi Jižní Srbsko ztratíme ve prospěch této zdravé a nebezpečné rasy... Ptal jsem se jednoho, zdali by bojovali s Bulhary. Ano pane, odpovéděl. A s Řeky? I s nimi! A s Albánii? No i s ní. My Arnauti jsme bojovní. Dejte nám pušku a o víc se nestarejte... O všem začervenal se, když to vyslovil, neboť lhal. Oni pro Albánii žijí. Nás považují za dobyvatele Jižního Srbska... Viděl jsem tam i rozpustilé albánské děti, které závodily na oslech stojíce přitom v sedle. Mají více životní energie a více životní radosti než makedonští Slované. Jsou silní jak vlci...“.*

řemeslnické dílny.²¹ Pouze Romové byli na společenském žebříčku jugoslávské společnosti stavěni níže. A Albánci si toho byli živě vědomi.²²

Skutečnost, že kosovští Albánci byli považováni v Jugoslávii běžně za občany „nižší kategorie“, ostatně zazněla i na zakládajícím kongresu KSS z úst Josipa Broze Tita, který nabádal účastníky kongresu, aby agitovali mezi kosovskými Albánci za nový stát a jeho zřízení: „*Nechceme, aby Šiptari na Kosovu byli občané druhého nebo třetího řádu. Chceme, aby měli svá práva, rovnoprávnost, svůj jazyk, učitele, aby se cítili jako ve své zemi. A pokud se jim to takto objasní, pak půjdou s námi...*“

Problém kolonistů

Bezesporu i z tohoto důvodu došlo k další hojně zmiňované a citované události, totiž k dočasnému zákazu návratu srbských kolonistů, kteří přežili vyhnání z Kosova a Metochie v průběhu válečných let.

Po osvobození Kosova a Metochie se někteří vyhnání kolonisté začali spontánně vracet do svých, mnohdy ovšem zcela zničených předválečných domovů, často při tom ale narazili na obnovené bývalé vlastnické poměry, případně byla jejich v předválečné době nově kultivovaná půda zabrána albánskými hospodáři. Tato situace přímo generovala nové srbsko-albánské konflikty. Komunistické vedení, resp. Ministerstvo vnitra Demokratické federativní Jugoslávie, proto 6. března 1945 rozhodlo o dočasném zákazu návratu kolonistů. K tomuto činu přispěla bezesporu i skutečnost, že srbsští kolonisté na Kosovu byli KSJ před válkou nahlíženi jako poslušný a vděčný nástroj „srbské hegemonistické buržoazie“, ač, jak jsme již viděli, mezi nimi bylo i mnoho členů KSJ. Svědčí o tom i závěry z páté zemské konference KSJ v říjnu 1940, v nichž se přímo tvrdí, že rolnictvo národnostních menšin v Metochii (a také v Makedonii) je „*strašlivě vykořisťováno, odebírají se mu lesy a půda*“ na úkor favorizovaných dosídleneckých „živlů“, jimž se dostává nejlepší země a které pak tvoří oporu „*utlačovatelské buržoazii*“. Podle těchto závěrů si jugoslávští komunisté přímo dali za úkol bojovat proti kolonizačním metodám „*srbské buržoazie v těchto oblastech a vyhnat všechny ty kolonizační elementy, pomocí nichž srbská buržoazie utlačuje makedonský, arnautský a další národy*“. Existují

---

²¹ Většina kosovských Albánců, kteří z ekonomických důvodů opustili Kosovo, skutečně vykonávala podřadné práce. V polovině 70. let např. tvořilo 30 % zaměstnanců bělehradských komunálních služeb albánské obyvatelstvo (celkově 750 pracovníků). Albánské národnosti tehdy byl i předseda odborů tohoto městského podniku, takže v závodním listě vycházely nejdůležitější zprávy také v albánštině, což bylo považováno za dobrý příklad jak řešení menšinové problematiky, tak úsilí o snižování nezaměstnanosti na Kosovu.

²² Tyto stereotypy se vlastně staly i součástí jakéhosi „národního kulturního dědictví“ a jako takové disponovaly mimořádnou kredibilitou. Např. výzkum z roku 1986 odhalil, že 76 % Srbů považuje Albánce za zaostalé, 55 % za podlé či zákeřné, 41 % za špinavé, 38 % za zpátečnické a 36 % za drzé. Existenci těchto stereotypů odhalily i výzkumy etnické distance, podle nichž Albánce/ku jako manželského partnera odmítalo plných 93 % dotázaných, jako souseda by je nechťelo 75 % dotázaných atd. (u Albánců takovýto výzkum neproběhl). Závěry sociologického výzkumu z roku 1987 pak jednoznačně vykazují, že přímo manifestační distance vůči Albáncům byla v té době rozšířena mezi Makedonci, Srby a Černoherci, procentuálně pak ještě silnější byla zaznamenána ze strany Albánců vůči těmto třem národnostem.

ovšem také názory, že nová komunistická správa chtěla tímto gestem poněkud uklidnit situaci po povstání v Metochii a v oblasti Drenice.

Nařízení o dočasném návratu kolonistů ale nevyvolalo odpor pouze u postižených rolníků, ale způsobilo i spory uvnitř komunistické hierarchie. Proti zákazu se stavěl zejména ministr kolonizace ve vládě DFJ Sreten Vukosavljević, celá záležitost tedy musela být vyřešena zákonnou normou. Třetího srpna 1945 byl proto přijat *Zákon o revizi přidělování půdy kolonistům a agrárním interesentům v Makedonii a Kosovsko-Metochijské oblasti*. Jeho realizace ovšem nebyla ani lehká, ani rychlá. Střetávaly se při ní navíc koncepce ministerstva kolonizace s názory Oblastního výboru KSJ pro Kosovo a Metochii, jehož vrcholní představitelé, Dušan Mugoša a Fadilj Hoxha, nebyli návratu kolonistů příliš nakloněni. Situace byla nakonec pro kolonisty vyřešena víceméně smírně: v principu – s některými výjimkami²³ – jim byla půda vrácena. Revize se vztahovala na celkových 11 168 vystěhovaleckých rodin, z nichž 7 397 opustilo své majetky. Celkem 4 829 rodinám bylo přiznáno právo na plný návrat majetku (pozemků apod.), 5 744 rodinám jen částečně. Přidělenou půdu pozbylo 595 rodin a z fondu pro přistěhovalce bylo odebráno 15 786 hektarů.

Celkově ovšem byl počet kolonistů na Kosovu a v Metochii redukován, protože v průběhu revizního řízení jim byly jako náhrada za odebranou půdu nabízeny volné grunty po vystěhovaných Němcích ve Vojvodině. To bezesporu bylo pro ty kolonisty, kteří svoji misi na Kosovu nebrali jako národní poslání a měli s ní velmi trpké válečné zkušenosti, rozhodně přitažlivější a není divu, že této možnosti využilo 2 064 rodin. Dalších 2 066 rodin se během řízení přestěhovalo, nebo možnosti návratu na Kosovo a do Metochie prostě nevyužilo.²⁴ Nevrátilo se tedy zhruba 10 300 osob srbské národnosti, z nichž většina dala přednost mnohonásobně bezpečnějšímu a také bohatšímu prostředí Vojvodiny. Rozhodně tedy nelze hovořit o tom, že by se do jižních srbských krajů srbsští kolonisté en bloc nevrátili, jak to často činí srbská politicky utilitární historiografie, na druhé straně je ale nutno poznamenat, že návrat kolonistů byl „kompenzován“ tím, že v jižní srbské provincii prakticky mohly zůstat desítky tisíc přistěhovalců z chudých horských krajů severní Albánie, kteří do oblasti přišli v souladu s plánem italské okupační správy během druhé světové války,²⁵ jejichž počet se v letech 1945–1948 ještě dále zvýšil díky nekontrolovanému pohybu osob přes metochijsko-albánskou hranici.

---

²³ Půda nebyla vrácena kolonistům, kteří ji získali na úkor soukromých vlastníků či těm, kteří ji měli v nájmu nebo kteří na ní sami nepracovali.

²⁴ Tyto úbytky srbského obyvatelstva ovšem na druhé straně nahradil přísun značného množství zaměstnanců do státních institucí, hlavně do administrativy a školství.

²⁵ Střízlivá srbská historiografie uvádí 70 000 albánských dosídlenců. Národovecká historiografie hovoří o zhruba 80 000–100 000 dosídlenců, objevují se i zprávy opírající se o nejmenované italské zdroje, podle nichž se měl počet dosídlenců pohybovat dokonce až mezi 150 000 a 200 000 osob. Některé odhady zahraniční demografů hovoří přibližně o 35 000–40 000 albánských kolonistů. Tito přesídlenci z Albánie měli být z části usazeni také na majetky vyhnáných kolonistů.

Limity kosovsko-metochijské autonomie

V administrativní rovině se tedy zdál po válce letitý problém „kosovské otázky“ vyřešen, až do 60. let ale byla kosovsko-metochijská autonomie, jako ostatně i fungování jednotlivých jugoslávských federativních republik, dosti formální. Jugoslávie v této době zůstávala prakticky centralizovaným státem, reálné kompetence republikových státních i stranických institucí byly dlouho značně oktrojované

Na Kosovu podle sčítání v roce 1948 žilo 727 820 obyvatel, z toho počtu bylo 498 242 Albánců, 171 911 Srbů, 28 050 Černohorců, k turecké národnosti se hlásilo pouze 1 315 obyvatel, což ale rozhodně nemohl být reálný stav věcí. Část turecké populace se totiž, jak vyplývá z následujícího sčítání, evidentně přihlásila z nějakých důvodů k albánské národnosti, popř. také jako muslimové (v čemž byly zahrnuty ostatní nealbánská muslimská etnika na Kosovu, zejména ovšem slovanští muslimové), jichž tehdy na Kosovu a v Metochii žilo 9 679, resp. jako ostatní. Do této kategorie byli zřejmě zahrnuti především Romové, kteří se ovšem mohli identifikovat i se srbským a albánským obyvatelstvem. Procentuálně dvě největší kosovské národnosti tvořily 68,45 % a 23,62 % z celkové kosovské populace. Jak dalece bylo toto i následné sčítání v roce 1953 přesné, nelze z dnešního pohledu určit, domníváme se však, že vzhledem k tehdejšímu komunikačním možnostem i k uzavřenosti venkovských albánských rodin nemohlo obsáhnout skutečně všechny obyvatele oblasti. O čtyři roky později, při sčítání v roce 1953, se počet kosovských obyvatel zvětšil o 80 000 na 808 141 osob, z nichž bylo 524 559 Albánců, 189 869 Srbů, 31 343 Černohorců a 34 585 Turků, 6 241 muslimů a 21 546 „ostatních“. Procentuálně přitom poklesl počet albánského obyvatelstva na 64,91 %, srbské obyvatelstvo zůstalo prakticky na svém, zachovalo si 23,49 % podíl. Vzrůst tureckého obyvatelstva z 0,18 % na 4,28 procent přesně odpovídá snížení procentuálního podílu albánského obyvatelstva a potvrzuje tedy naši domněnku, že se v předcházejícím sčítání Turci identifikovali s albánskou národností. Důvody, jež je k tomu vedly, mohly být různé, vyloučit se však nedá ani nátlak albánských sousedů. Právě na tuto skutečnost si i později, na počátku 70. let, stěžoval přední kosovský turecký politik Kadri Reufi. Úbytek muslimského obyvatelstva mohl být způsoben také migracemi, resp. jeho stěhováním do Turecka, k němuž v té době, jak uvidíme dále, docházelo. Jedenáctiprocentní přírůstek obyvatelstva za pět let je poměrně značný. Vzhledem k tomu, že v té době se již nemohlo jednat o příliv obyvatel z Albánie a proudění na Kosovo a Metochii ze zbytku Jugoslávie rozhodně nebylo masové, naznačuje přírůstek kosovské demografické trendy, které v dalších desetiletích výrazně ovlivní nejen počet obyvatel v oblasti a jejich etnickou strukturu, ale způsobí také politické a mezietnické problémy.

Snaha komunistické moci po uklidnění situace a odstraňování etnického napětí začala bezprostředně po vyhlášení kosovské autonomie vydávat plody víceméně pouze v kulturní oblasti. V prvním roce po válce neumělo 75 %

obyvatelstva číst ani psát. Zlepšení tohoto stavu znamenalo pro vítězné komunisty zřejmě největší výzvu. Aleksandar Ranković v jednom ze svých projevů hovoří o tom, že se v prvních poválečných letech díky alfabetizačním kurzům naučilo číst a psát 106 000 dospělých! Toto číslo je nejspíš poněkud propagačně zveličené, ale o snaze řešit problém negramotnosti svědčí již výsledky prezentované komunistickými představiteli z Kosova a Metochie na prvním kongresu KSS v květnu 1945, tedy z doby, kdy byla oblast ještě pod vojenskou správou. Xhavit Nimani tehdy v diskusi hovořil o tom, že vzápětí po osvobození zorganizovala nová správa v oblasti dva učitelské (rychlo)kurzy pro Albánce, jež absolvovalo 200 frekventantů, kteří měli tvořit základní kádr alfabetizačního úsilí. Zdůraznil přitom ale také, že stávající albánskou inteligenci bylo při tom jen obtížně možno využít, neboť její větší část se za války přiklonila k fašismu, a i ti, kteří se do určité míry angažovali v národně osvobozeneckém hnutí, byli „*prodchnuti šovinismem, takže nemohou pracovat samostatně a je zapotřebí na ně dohlížet, aby se jejich činnost odvíjela v duchu národně osvobozeneckého boje*“. Komunisté samozřejmě i v jiných částech Jugoslávie hned po osvobození velmi dbali na to, aby se výuka ve školách odvíjela v „partyzánském duchu“. Na Kosovu a v Metochii ovšem byly v tomto směru výsledky pro ně neuspokojivé i v důsledku toho, že dostatečně vzdělaných lidí s komunistickým přesvědčením, kteří by byli schopni kontrolovat „nespolehlivé živly“ při výuce, bylo tragicky málo. Velkou část těch, kteří se v prvních poválečných měsících a letech zbavili nálepky „negramotný“, tak tvořili zejména rekruti, neboť alfabetizační kurzy probíhaly povinně jako součást vojenského výcviku.

V prvních letech po skončení války bylo na Kosovu otevřeno 453 základních škol s albánským vyučovacím jazykem, 29 tzv. nižších gymnázií (tedy měšťanek) a 3 gymnázia. I přes alfabetizační kurzy a zvýšené školské úsilí zůstávalo ovšem v roce 1953 stále 65,6 % populace kosovských Albánců negramotné a toto číslo se snižovalo jen velmi pomalu – v roce 1961 tvořilo ještě 53 % (u Srbů v roce 1953 30,2 % a 1961 24,6 %, u Turků pak k prvnímu datu 50,8 % a k druhému 41,5 %).

Ve všech ostatních směrech se ale zaostalost regionu odrážela ještě hůř. V celé tehdejší Jugoslávii studovalo první rok po válce jen 15 vysokoškolských studentů z Kosova! V roce 1950 působilo v autonomii 39 soudců, jejichž jedinou kvalifikací byla základní škola! V oblasti ordinoval pouze jeden zubař a 21 lékařů obecné praxe, patřičné zdravotnické vzdělání mělo jen šest zdravotních sester. Kapacitu lokálních nemocnic tvořilo 390 lůžek. Devadesát osm procent obyvatel žilo z vlastní zemědělské produkce. Čtyři pětiny toho, co bylo tehdy považováno za průmysl, připadalo na doly a kombinát v Trepči. Zbývající pětinu tvořily hlavně mlýny, cihelny a drobné řemeslnické manufaktury. Tento „kompletní kosovský průmysl“ zaměstnával všeho všudy 9 000 lidí. Propast mezi nejrozvinutější částí Jugoslávie – Slovinskem – a nejzaostalejší regionem – Kosovem a Metochií – byla tehdy hrozná: V roce 1952 mělo Slovinsko na jednoho obyvatele 4,1krát vyšší příjem než Kosovo, hrubý kosovský domácí

produkt v roce 1955 tvořil 47 % jugoslávskému průměru! Jak uvidíme, dále, i přes usilovné investování v 60. a 70. letech se tato propast dále prohlubovala.

Snaha o rozvoj oblasti tedy narážela především na nedostatek odborně vzdělaných lidí, kteří by mohli trudnou kosovskou skutečnost posunout vpřed. Z nepoměrně větší srbské účasti v národně osvobozeneckém boji za 2. světové války a z toho vyplývajících stejně nepoměrně většího začlenění do vládnoucí KSJ (v místních stranických organizacích na Kosovu tvořil srbský kádr v prvních letech autonomie 70 %) tehdy také vyplývala převaha srbského etnického elementu ve všech odpovědných a řídicích funkcích. Personální obsazení lokálních místních úřadů totiž bylo na těchto dvou skutečnostech přímo úměrné, a to nejen na Kosovu, nýbrž v celé Jugoslávii. Kromě toho ovšem také v té době bylo srbské kosovské etnikum v průměru vzdělanější než etnikum albánské, což mělo, kromě stranické příslušnosti, na účast v mocenských strukturách samozřejmě také svůj vliv, nebrali-li bychom v úvahu i mnoho řídicích „kádrů“, kteří do autonomie byli vysláni odjinud. Etnicita řídicích funkcionářů ale v tomto období byla až v druhém plánu, důležitější kritérium představovalo rozdělení společnosti na nepřátele a přátele komunismu.

Hned od osvobození oblasti začaly na všech správních úrovních (místní, okresní i oblastní) vznikat tzv. albánské výbory Jednotné národně osvobozené fronty (JNOF, obdoba naší Národní fronty), jejichž úkolem bylo „*ideologicko-politicky působit na albánské masy, aby se co nejaktivněji začlenily do JNOF pod vedením KSJ s cílem ... vytvoření bratrství a jednoty Šiptarů, Srbů a Černohorců*“. Tyto v podstatě etnické výbory se ale příliš neosvědčily, neboť se do nich okamžitě začlenili „*lidé, kteří nebyli žádoucí a vedli politiku v rozporu s našimi (= komunistickými) zájmy – politiku šovinismu*“. Je to samozřejmě logické, neboť ti to tzv. „velkoalbánští agenti“, jak byli nazýváni komunistickými představiteli, kteří představovali na místní poměry intelektuální elitu kosovsko-metochijského albánského obyvatelstva, se velice rychle zorientovali v situaci a jen stěží mohli být nahrazeni někým jiným – lidí s komunistickým či alespoň sympatizujícím myšlením, v komunistické hantýrce „*poctivých Šiptarů, kteří na tyto agenty pohlížejí s nenávistí*“, v té době bylo rozhodně velmi málo. V oblasti tak sice kromě ballistických čet pohybujících se v hluboké ilegalitě nebyla žádná organizace, která by stála mimo JNOF, ovšem ideologicky se většina výborů nacházela na „špatné“ straně a proto byly do roku 1950 postupně všechny zrušeny.

Výraznější integraci albánského obyvatelstva do nové jugoslávské společnosti však zejména ve venkovském prostředí bránila jeho přežívající autarkičnost, uzavřenost v rámci rodově-kmenových komunit, jež nebyla pochopitelně cizí ani narychlo rekrutovaným komunistickým kádrům. Symptomatická je v tomto směru jedna anonymní stížnost srbských obyvatel obce Vitina z konce 50. let, adresovaná ÚV Svazu komunistů Jugoslávie, v níž pisatelé zdůrazňovali, že místní albánští funkcionáři dodržují náboženské a patriarchální zvyklosti a že žena albánského předsedy místního komunistického výboru nevychází z domu a její manžel slaví náboženské svátky a státní svátky ignoruje!

Podíl žen zastoupených ve veřejném životě a ve správě Kosova a Metochie byl v 50 letech nejnižší v celé Jugoslávii – činil 1,5 % ze složení všech politických grémií oblasti, počínaje parlamentem a konče místními výbory.

V oblasti byla stále ještě rozšířená krevní msta, již jugoslávské úřady nebyly schopny vymýtit ani represí, ani pokusy proniknout do středu uzavřených komunit a působit v nich osvětou či zakládáním smířčích výborů. Přestože počet vykonaných ortelů v rámci krevní msty nebyl příliš vysoký (např. v roce 1966 dva, v roce 1967 čtyři, v roce 1968 10), sekundárně jí ale bylo postiženo mnohem více rodin. Muži, kteří byli ohroženi krevní mstou, totiž žili často v dobrovolném domácím vězení, neboť každý jejich pohyb mimo domov znamenal ohrožení na životě. Materiální situace těchto rodin proto byla velmi těžká, neboť hlavní zdroj příjmů, jejich zemědělská půda, často zůstávala v důsledku chybějící mužské ruky neobdělávána. Celkový počet rodin, které se nacházely v „režimu krevní msty“, jejichž muži se museli obávat možné vraždy, bylo podle zpráv orgánů ministerstva vnitra kosovsko-metochijské autonomie v druhé polovině 60. let (tedy po více než dvaceti letech budování jugoslávského socialismu) přes 600 s téměř 5 650 členy. Jeden a půl procenta kosovských mužů tedy žilo ve strachu z krevní msty! Důvod pro vykonání msty mohla ovšem být také urážka cti. Čest a osobní integrita byla v albánském patriarchálním prostředí nedotknutelná a na vykonání pomsty v případě útoku na čest nebyli samozřejmě imunní ani funkcionáři řad albánského obyvatelstva.²⁶

Jugoslávská komunistická moc si v průběhu prvních let budování jugoslávského multietnického socialismu začala velice brzy uvědomovat, že rozdíly v hospodářském rozvoji jednotlivých částí Jugoslávie mají velký vliv na rozvoj vztahů mezi jugoslávskými „národy a národnostmi“. Pregnantně tuto situaci na základě zkušeností prvních patnácti let existence jugoslávské federace analyzuje dokument nazvaný *Program Svazu komunistů Jugoslávie (SKJ), federace a vztahy mezi národy Jugoslávie* z roku 1962, když tvrdí, že na základě těchto rozdílů vznikají protiklady, které mohou „za jistých okolností“ vyvolat (a jak se později ukázalo, také vyvolávaly) nacionalistické vášně. Na Kosovu a v Metochii toto nebezpečí, vzhledem ke stavu, jež jsme výše nastínili, hrozilo tím

---

²⁶ Pro ilustraci uvádíme příklad vraždy pro urážku cti, jež zaznamenal velitel okresní policejní správy v Prizrenu Budimir Gajić, neboť je zcela typická a dokumentuje velice přesně přezívající pojetí patriarchální spravedlnosti: Ve vesnici nedaleko Prizrenu člen okresního výboru vyřal při hádce políček jinému občanovi. Stalo se tak na okresní konferenci, před zraky velkého množství lidí, což byla pro čest poškozeného velká potupa. Poškozený proto na adresu funkcionáře prohlásil: „Dávej si na mne pozor, od teď jsi se mnou v nepřátelství“. Takto volená slova podle Gajiće znamenala jediné, totiž že věc není možno vyřešit jinak než krví... Skutečně také policejního náčelníka po několika letech vyhledal uprostřed noci poškozený muž „v kroji a s bílým fezem na hlavě“, jenž mu předal svoji zbraň se slovy: „Tady máš pušku a sedm nábojů. Měl jsem jich deset, ale s těmi třemi jsem před hodinou zabil člověka. Mohl jsem utéci, ale nechtěl jsem. Přišel jsem se vzdát, neboť já jsem své vykonal a teď je řada na tobě. Mám ale jednu prosbu, abych nebyl odsouzen na smrt soudem, neboť to by mne zabilo (myslel tím samozřejmě svou čest – pozn. V. Š.).“ Při dalším výslechu vrah prozradil, že funkcionáře sledoval sedm měsíců. Po zastřelení mu ještě roztránil hlavu pažbou. Při ohledání našli policisté v kapse zavražděného zápisník, v němž funkcionář případ přesně popisuje, aby, pokud by byl zavražděn, vyšetřovatelé věděli, kde hledat viníka. Mstitele musela policie ještě téhož ráno převést na jiné místo, neboť touto vraždou pro čest okamžitě spustil proces krevní msty ze strany příbuzných postiženého.

spíše. V prvních letech kosovsko-metochijské autonomie navíc jugoslávské vedení nečinilo příliš proto, aby se ekonomické rozdíly mezi autonomií a zbytkem země nějak vyrovnaly. Komunisté své síly upřeli zejména k budování správní struktury oblasti, popř. se spokojovali snahou o pokrok v osvětové činnosti. Po roce 1948, kdy se oblast stala horkou hranicí mezi dvěma znepřátelenými komunistickými ideologiemi, pak pokusy o povznesení autonomie na nějakou dobu nadobro ustaly. Kosovo a Metochie byla dějištěm boje s ideologickou diverzí ze sousední Albánie a život autonomie začala ovlivňovat všudypřítomná UDB (obdoba naší komunistické StB). Na rozvoj nebyla vhodná doba.